

SUOMEN ILMAILULIITTO
The FINNISH AERONAUTICAL ASSOCIATION

FINLANDS FLYGFÖRBUND r.y.

FAI-N JÄSEN MEMBER OF FAI

MALMIN LENTOASEMA 00700 HELSINKI 70 FINLAND ☎ 37 80 55, 37 80 77 ✈ ILMAILIITTO

TIEDOTUSTILAISUUS VALTION URHEILUNEUVOSTOLLE

9.11.1977 klo 11.00 - 12.00

OHJELMA

Kello 11.00 Virkaharjoitus

Helsinki 17.10.1977

TIEDOTUSTILAISUUS VALTION URHEILUNEUVOSTOLLE

Aika 11.10 9.11.1977 klo 11.00 - 12.00

Paikka Kunnallisliitto, Albertink. 34 C, 00180 Hki 18

Arvoisa urheiluneuvoston jäsen

Suomen Ilmailuliitto r.y. järjestää tiedotus- ja keskustelutilaisuuden valtion urheiluneuvoston puheenjohtajistolle ja järjestöjaokselle edellä mainittuna aikana ennen neuvoston marraskuista kokousta.

Järjestämme tilaisuuden voidaksemme kertoa ajan-kohtaisista työhöme liittyvistä kysymyksistä. Erityiskohteena tulee esille Suomen Ilmailuopiston kehittäminen.

Tilaisuuden yhteydessä esittelemme laskuvarjo-urheilutoimintaa.

Runsasta osanottoa toivoen

SUOMEN ILMAILULIITTO R.Y.

Antti Aarnio-Wihuri
puheenjohtaja

Jorma Lankinen
toiminnanjohtaja

LIITTEITÄ: 2 kpl

SUOMEN ILMAILULIITTO R.Y.

TIEDOTUSTILAISUUS VALTION URHEILUNEUVOSTOLLE

9.11.1977 klo 11.00 - 12.00

OSANOTTAJAT:

URHEILUNEUVOSTO

Puheenjohtaja	Matti Ahde
Varapuheenjohtaja	Paavo Pekkanen
Varapuheenjohtaja	Magnus Ståhlberg

JÄRJESTÖJAOSTO

Puheenjohtaja	Hannu Koskivuori
Maaherra	Paavo Aitio
Maanviljelijä	Heikki Hasu
Lääket.lis.	Osmo Kaipainen
Kansanedustaja	Salme Myyryläinen
Pääsihteeri	Mauri Oksanen

OPETUSMINISTERIÖ

Osastopäällikkö	Heikki Klemola
Toimistopäällikkö	Reijo Vartia
Hallitussihteeri	Pekka Anttinen
Yli-insinööri	Esko Paalanen

SUOMEN ILMAILULIITTO

Varapuheenjohtaja	Olavi A. Rautio
Toiminnanjohtaja	Jorma Lankinen
Tiedotuspäällikkö	Jyri Raivio
Toiminnanohjaaja	Eero Kausalainen

SUOMEN ILMAILULIIITTO R.Y.

TIEDOTUSTILAISUUS VALTION URHEILUNEUVOSTOLLE

9.11.1977 klo 11.00 - 12.00

OHJELMA

Kello	11.00	Virvoketarjoilua	
	11.05	Avauspuheenvuoro	varapuheenjohtaja Olavi A. Rautio
	11.10	Esitelmä	toiminnanjohtaja Jorma Lankinen
		SIL-toiminta	
		SIL-organisaatio	
		tilanneselvitys	
		ilmailuopistokysymys	
		5-vuotissuunnitelma	
		SIL:n rooli yhteiskunnassa	
		kehitysnäkymiä	
	11.30	Esitelmä	laskuvarjotoiminnan ohjaaja
		laskuvarjourheilu	Eero Kausalainen
	11.45	Keskustelua	
	11.55	Päätössanat	

ESITELMÄ VALTION URHEILUNEUVOSTOLLE 09.11.1977 JÄRJESTETTÄVÄSSÄ TIEDO-
TUSTILAISUUDESSA

ARVOISAT URHEILUNEUVOSTON JÄSENET

LASKUVARJOURHEILU

DIA 1.

otvikko

Laskuvarjourheilu on ilmailumuoto, jota kohtaan - jopa vielä tänä päivänä - tunnetaan suuren yleisön keskuudessa sangen voimakkaita ennakkoluuloja. Näille virheellisille käsityksille löytyvät perusteet -40 - -50 -lukujen vaihteessa pidetyistä ilmasirkuksista ja lentonäytöksistä. Näissä tilaisuuksissa esittivät eräät laskuvarjohyppääjät huimia näytöshyppyjä, nykyisen mittapuun mukaan lievästi ilmaistuna ala-arvoisella kalustolla, -koulutuksella ja kokemuksella. Varsin usein näillä näytöshypyillä sitten olikin ikävät loppuseuraukset.

Vaikka nykyisin tilanne kaikilta osin on täysin muuttunut, lehdistö kuitenkin puhtaasta tietämättömyydestä johtuen on tehokkaasti vaikuttanut ennakkoluulojen säilymiseen edelleen. Tämä on ilmennyt - kuten on myös asian laita yleensäkin ilmailun piirissä tapahtuneiden onnettomuuksien ja vaaratilanteiden kohdalla - vaikeutena sijoittaa tapahtuneita oikeisiin mittasuhteisiinsa.

Tässä yhteydessä lieneekin paikallaan korjata muutamia yleisiä väittämiä laskuvarjourheilun olemuksesta.

Mitä laskuvarjourheilu EI ole

DIA 2

Ylöshyppy

- "pelottomien huimapäiden hullunrohkea harrastusmuoto". Laskuvarjourheilu edellyttää harrastajaltaan tiettyjä henkisiä ominaisuuksia, mutta erityistä rohkeutta se ei vaadi. Miksi ei? Siihen löytynevät vastaukset jäljempänä.
- "vaarallista". Vakavia onnettomuuksia tapahtuu erittäin harvoin. Niidenkin perussyyt ovat yleensä samantapaiset, kuin useimmissa auto-onnettomuuksissa (huolimattomuus, omien kykyjen yliarviointi, jne.). Myös lievempiä tapaturmia sattuu hyvin vähän. Kuluvana vuonna (1977) on lääkarinhoitoa vaatineita tapaturmia (kaikki lieviä) sattunut viisi kappaletta. Kaikissa näissä oli pääsyyinä hyppääjän oma huolimattomuus ja välinpitämättömyys annetuista ohjeista. Määrää voidaan pitää erittäin pienenä, kun huomioidaan, että koko maassa on suoritettu yhteensä n. 13,000 hyppyä. Hiljakkoin lehdissä ollut kirjoitus "Laskuvarjohyppyt rappeuttavat selän" kertoi tutkimuksesta, joka on tehty sotilashyppääjistä (tätä ei siinä kuitenkaan mainittu).

- Tutkimus ei ole vertailukelpoinen siviilihyppääjiin (erilaiset hyppymenetelmät, erilainen kalusto, jne.).
- "eliittiurheilua (kuten yleensä ilmailu)". Harrastajien sosiaalinen jakautuma on täysin rinnastettavissa "tavanomaisiin" urheilulajeihin. Lisäksi on todettava, että laskuvarjourheilu on halvin tapa päästä ilmailemaan omakohtaisesti. Kurssimaksu on kerhosta riippuen 400 - 600 mk (sisältää 3 - 6 hyppyä), hyppäjien maksaessa kurssin jälkeen 15 - 30 mk. Aktiivinen harrastaja hyppää noin 100 hyppyä vuodessa. Huipulla oleva tai sinne tähtäävä kilpailija tosin joutuu sijoittamaan harrastukseensa huomattavasti enemmän: hän hyppää vuosittain 200 - 350 kertaa. Hän tarvitsee myöskin jo omat hyppyvarusteet, joiden hinta on tänä päivänä n. 5000 mk.
 - "melusaastetta kehittävää". Asutuskeskusten yläpuolella vaadittava minimilentokorkeus (Helsingissä) on 600 metriä. Tavallisimmat hyppikorkeudet ovat 1000 - 3000 metriä. Näin suurista korkeuksista ei lentokoneen melu esimerkiksi normaalin liikenteen aiheuttaman melun ylitse kuulu lainkaan maahan.
 - "laskuvarjojääkäreiden harrastus (sotilasurheilu)". Sotilashyppääjiä toki on mukana harrastuksessa, jopa aivan kotimaisella huipullamme. Pääosa harrastajista on kuitenkin saanut koulutuksensa siviilikerhoissa. Aktiivisista harrastajista on alle kymmenen prosenttia armeijan laskuvarjojääkärikoulutuksen saaneita.

Mitä laskuvarjourheilu on

DIA 3.
Laskuvarjo-
urheilu on:

Laskuvarjourheilu on ilmailuhallituksen antamien ohjeiden ja määräysten puitteissa tapahtuvaa, tarkoin valvottua ilmailutoimintaa. Toiminnan luonteeseen ei kuulu minkäänlainen "huimapäisyys" tai uhkarohkeus. Tiukat määräykset karsivat erittäin nopeasti harrastuksen piiristä ne henkilöt, joilla näitä taipumuksia esiintyy, sillä he ovat vaaraksi itselleen sekä muille.

Laskuvarjourheilu on kiehtova ja hyvä vapaa-ajan harraste. Se antaa paitsi ainutlaatuisia elämyksiä, myös mahdollisuuden jatkuvaan itsensä kehittämiseen. Kukaan hyppääjä ei ole koskaan täysin valmis, vaan hän voi kehittää taitojaan ja taitojaan miltei rajattomasti.

Laskuvarjourheilu on antoisa kilpailumuoto. Laskuvarjokilpailuja järjestetään kansainvälisten sääntöjen puitteissa kerhotasolta aina MM-tasolle saakka. Urheilumuotona laskuvarjolla hyppäämistä on luonteensa vuoksi vaikea verrata "tavanomaisiin" urheilulajeihin. Jos kuitenkin jonkinlaista vertailua halutaan suorittaa, se on ehkä lähinnä mäkihyppyä. Molemmille lajeille yhteisenä piirteenä on aerodynamiikan oppien hyväksi käyttö, joskin se laskuvarjourheilussa tulee esille monipuolisempaan, kuin mäkihypyssä. Myöskin uimahypyillä on tiettyjä yhteneväisiä piirteitä laskuvarjourheilun kanssa. Kilpailumenestykseen tähtäävältä harrastajaltaan laskuvarjourheilu

vaatii aivan samantyyppisiä henkilökohtaisia ominaisuuksia, kuin mikä tahansa muu urheilulaji. Mainittakoon näistä muutamia:

- voimakas kiinnostus lajiin
- sopiva (voimakas) luonne, pitkäjännitteisyys, halu kilpailla, halu voittaa jne.
- hyvä fyysinen kunto sekä hyvä lihasten koordinaatio
- järjestelmällinen harjoittelu ja valmentautuminen vuoden ympäri
- tutkimusten avulla pitkälle kehitetty fyysinen tekniikka
- joukkuelajeissa kyky sopeutua yhdeksi "tiimin" jäseneksi.

LASKUVARJOTOIMINTA SUOMESSA

Ilmailuliitto

Laskuvarjourheilutoimintaa Suomessa johtaa Suomen Ilmailuliitto. Liitto suorittaa alan kehitystyötä, koordinoi toimintaa jäsenkerhoissaan, järjestää ylemmän tason koulutustilaisuuksia sekä vastaa kansainvälisestä yhteistoiminnasta.

Kehitystyössä eräinä tärkeimpinä kohteina ovat hyppyturvallisuuteen liittyvien koulutusohjelmien ja -ohjeiden kehitystyö yhdessä ilmailuhallituksen kanssa sekä valmennus- ja kilpailutoiminnan kehittäminen.

Ylemmän tason koulutuksena liitto järjestää erilaisia kursseja, seminaareja ja muita jatkokoulutustilaisuuksia hyppymestareille (hyppykouluttajille), sekä valmennukseen liittyviä koulutustilaisuuksia kilpailuhyppääjille.

Kansainvälinen yhteistoiminta tapahtuu pääosin osallistumalla kansainvälisiin kokouksiin ja kansainvälisiin laskuvarjokilpailuihin. Säännöllisesti toistuvista kansainvälisistä kokouksista mainittakoon osallistuminen vuosittain kansainvälisen ilmailuliiton (FAI) laskuvarjokomitean kokouksiin, sekä pohjoismaisiin suunnittelukokouksiin. Kokouksissa pääaiheina ovat yleensä alan kehitystyö, turvallisuuskysymykset ja kansainväliseen kilpailutoimintaan liittyvät asiat.

Näkyvimmän osan kansainvälisestä toiminnastamme muodostaa kilpailutoiminta. Siihen kuitenkin palaamme yksityiskohteisemmin myöhemmin tämän esityksen puitteissa.

Edellä mainittujen yhteistoimintamuotojen lisäksi toteutetaan myöskin erillisiä, lähinnä kilpailijoiden valmennus- sekä myös kansainväliseen ystävyystoimintaan liittyviä projekteja. Näistä mainittakoon osallistuminen valmennusleirille Unkariin (-76 ja -78), vierailu DDR:aan -77 sekä tähän liittyen DDR:n Suomen vierailut -69 ja -78.

Kerhot

DIA 5
 Porukkaa
 koneella

Varsinainen hyppytoiminta Suomessa toteutetaan Suomen Ilmailuliiton jäsenkerhoissa (hyppytoimintaa harrastavia kerhoja on 15).

Tärkeä osa kerhojen toimintaa on erilaisten kurssien järjestäminen vasta-alkajille (peruskurssit) sekä jatkokoulutus edistyneemmille hyppääjille. Kerhojen antaman koulutuksen tavoitteena on ilmailuhallituksen laskuvarjohyppääjän lupakirjan saamiseen riittävät tiedot ja taidot. Lupakirjan saamisen edellyttämä pätevyys oikeuttaa hyppääjän suorittamaan itsenäisesti laskuvarjohyppyjä. Lupakirjan omaaminen on myös liiton myöntämän urheilulisenssin ohella ehdoton edellytys kilpailutoimintaan osallistumiselle kansallisella ja kansainvälisellä tasolla.

Kerhojen toiminta jakaantuu koulutuksen ohella normaaliin vapaa-ajan kerhotoimintaan, sekä koulutus- ja valmennustilaisuuksiin. Jonkin verran kerhot osallistuvat myös erilaisten lentonäytösten järjestelyihin. Myöskin kilpailuja järjestetään kerhoissa, kerhon sisäisistä kilpailuista pohjoismaiselle tasolle saakka.

Keskivertokerhossa hypätään vuodessa n. 900 hyppyä, lukujen vaihdellessa neljästä sadasta neljään tuhanteen. Toiminta kerhoissa on ympärivuotista, joskin talvella on sääolosuhteista johtuen hiljaisempaa.

Kerhot ovat sekä toiminnallisesti, että myöskin taloudellisesti itsenäisiä toimintayksiköitä. Toiminnasta aiheutuneet kulut katetaan jäsen- ja hyppymaksuilla, kurssimaksuilla ja näytöshyppyistä saaduilla tuloilla. Lentokoneena kerhot käyttävät yleensä vuokratoneita, mutta eräillä suurimmista kerhoista on käytössään oma kone. Lentokoneen käyttö ja ylläpito muodostaakin suurimmat menoerät kerhoille. Koska kerhot toimivat erittäin tiukoin taloudellisin resurssein, ovatkin koneet (omat) jokseenkin poikkeuksetta "vekselivetoisia".

Kilpailutoiminta

DIA 6

KILPAILUVOUOTONA:

Lajit

Kilpailulajit ovat sekä omissa kansallisissa, että myös kansainvälisissä kilpailuissa samat; ne pohjautuvat kansainvälisen Ilmailuliiton (FAI) laatimiin kilpailusääntöihin.

Kilpailut voidaan karkeasti jakaa kolmeen luokkaan: konventionaaliset eli klassilliset lajit, relatiivilajit ja Para Ski.

Konventionaalisisissa kilpailuissa lajit ovat taitohyppy, henkilökohtainen- ja ryhmätarkkuushyppy.

Taitohyppy hypätään 2000 metristä vapaan putoamisen (aika ennen laskuvarjojen aukaisua) ajan ollessa 30 sekuntia.

DIA 7

Uloshyppy (Pilatus)

14 henkistä
 it on
 kannoin mää-
 etty jaetussa
 helmässä 35. 5. 6

Hyppääjä suorittaa hypyn aikana määrätyn neljästä käännöksestä ja kahdesta voltista koostuvan liikesarjan. Arvostelukohteina ovat suorituksen nopeus ja puhtaus.

DIA 8

Tarkkuushyppy hypätään 850 - 1000 metrin korkeudesta, vapaan putoamisen ollessa 8 - 10 sekuntia. Tavoitteena on osua mahdollisimman lähelle maalialueen keskellä sijaitsevaa, 10 cm halkaisijaltaan olevaa levyä. Tulokseksi lasketaan poikkeama keskuslevystä sentteinä. Ryhmätarkkuudessa hypätään 4-miehisellä (naisisella) joukkueella. Tulokseksi lasketaan jäsenten tulosten summa.

DIA 9

Relatiivihyppy (engl. Relative Work) ovat uusin kilpailulaji, jossa järjestettiin ensimmäiset MM-kilpailut vuonna -75. Muodostelmahyppy, joksi relatiivia myöskin voisi kutsua, ovat aina joukkuelaji. Siinä kilpaillaan 4- tai 8-henkisin joukkuein. Kilpailuissa hyppykorkeutena on yleensä 2500 - 3200 metriä vapaapudotuksen ollessa 40 - 55 sekuntia. Kilpailuhypyillä joukkueet pyrkivät muodostamaan ennalta määrättyssä järjestyksessä mahdollisimman monta erilaista muodostelmaa. Näitä kuvioita tehtäessä joukkueen jäsenet tarttuvat toisiaan kiinni käsistä tai jaloista.

Para Ski on aivan uusi kilpailulaji. Alun perin tällä tarkoitettiin tarkkuushyppyjen ja pujottelun (suksin) yhdistettyä kilpailua. Pohjoismaissa kuitenkin katsottiin olevan tarvetta kehittää oma, pohjoismaihin paremmin soveltuva laji. Kehittelytyön seurauksena syntyi ns. pohjoismainen Para Ski. Tässä lajissa slalom korvattiin murtomaahiihdolla (10 - 15 km). Viime talvena (-77) Ruotsissa pidetyt kilpailut saivat niin suuren suosion, että tämäkin laji tulee olemaan säännöllisesti toistuva joka talvinen kilpailumuoto.

Kaikissa edellä mainituissa lajeissa järjestetään kilpailuja kerhotasolta SM-tasolle saakka, joskin kerhot mieluiten järjestävät tarkkuuskilpailuja niiden järjestelyjen helppouden vuoksi.

Kotimaassa järjestettävien kilpailujen lisäksi liitto on lähettänyt säännöllisesti edustajansa eräisiin kansainvälisiin kilpailuihin.

Pohjoismaiset mestaruuskilpailut

DIA 10

lyhyemmät

Kilpailut järjestetään vuosittain siten, että lajeina vuorottelevat relatiivi- ja konventionaaliset lajit. Kilpailut järjestetään vuorotellen kussakin pohjoismaassa (Islanti ei kuitenkaan vielä tähän mennessä ole osallistunut pohjoismaiseen toimintaan). Pohjoismainen Para Ski järjestetään joka talvi.

Suomi on ottanut osaa PM-kilpailuihin joka vuosi. Tällä hetkellä olemme paras pohjoismaa konventionaalisisissa lajeissa. Esimerkkinä mainittakoon kuluva vuoden PM-kilpailun erinomainen suomalaismenestys:

Kilpailumenestys
tärkeimmät tiedot
jaetaan erikseen
sivulla 5 ja 6

- kaksi henkilökohtaista kultamitalia
- joukkuekultamitali (maiden välinen paremmuus, kaikki lajit huomioitu)
- yksi henkilökohtainen hopeamitali
- kaksi henkilökohtaista pronssimitalia
- yksi joukkuekohtainen pronssimitali (ryhmätarkkuus).

EM-kilpailut

Kilpailuihin on osallistuttu vasta yhden kerran (-75). Tällöin paras henkilökohtainen suomalaissijoitus oli 16. Ryhmätarkkuudessa Suomi oli 7. ja maiden välisessä paremmuudessa 9.

MM-kilpailut

Kilpailut järjestetään joka vuosi siten, että relatiivi- ja konventionaaliset lajit vuorottelevat keskenään. Näissä kilpailuissa paras suomalaismenestys on ollut 6. sija henkilökohtaisessa tarkkuudessa, 9. sija joukkue-tarkkuudessa (-76) ja 10. sija maiden välisessä paremmuudessa (-76).

Erityisesti kolmena viimeisenä vuotena on suomalaishyppääjien menestys ja samalla arvostus kansainvälisessä kilpailutoiminnassa huomattavasti parantunut.

Para Ski

Vasta yhden kerran järjestetyssä pohjoismaisessa Para Ski-kilpailussa suomalaiset menestyivät erinomaisesti. Hiihdossa Suomi sai joukkuevoiton ja yhdistetyssä joukkuekilpailussa hopeaa.

Maailmancupiin on osallistuttu kolme kertaa. Paras suomalaissijoitus (-77) henkilökohtainen 8. sija yleismestaruudessa.

Valmentautuminen

DIA II

Kilpailuihin valmentautuminen perustuu pääasiassa kilpailijoiden omaan aktiivisuuteen. Erilaisista vaikeuksista johtuen ei ole pystytty saamaan edes osapäivätoimista valmentajaa. Suomalaisten huippuhyppääjien valmentautuminen perustuu ryhmätyöskentelyyn. He hyppäävät yhdessä ja tarkkailevat toistensa suorituksia ja pyrkivät siten kompensoimaan tuiki tärkeän valmentajan puuttumisen. Tämä järjestelmä toimii hyppääjien hyvän yhteishengen ansiosta kohtalaisesti, mutta tulokset eivät kuitenkaan ole läheskään niin hyvät, kuin käytettäessä tehtäväänsä taitavaa valmentajaa.

Valmentautumiseen tarvittava tietous hankitaan yleensä ulkomailta, Tiedonkeruutilaisuuksista kansainväliset kilpailut ovat merkityksellisimmät. Näissä tilaisuuksissa pyritään seuraamaan muiden kilpailijoiden käyttämiä menetelmiä, sekä haastattelemaan "suurten" laskuvarjourheilumaiden (mm. Ranska, USA, NL, DDR) edustajia.

Tietoutta hankitaan myös erilaisista kansainvälisistä kokouksista yms. tilaisuuksista sekä alan ulkomaisista lehdistä.

Kilpailijoiden valmentautuminen on ympärivuotista. Vilkkain hyppykausi ajoittuu säistä johtuen huhtikuusta syyskuuhun. Muina aikoina pyritään säilyttämään tuntuma hyppäämiseen sekä keskitytään maassa tapahtuvaan harjoitteluun. Maaharjoittelun muotoja ovat mm. fyysisen kunnan ylläpitäminen ja kehittäminen sekä eri suoritusten harjoittelu erityisissä harjoitusvaljaissa.

Valmentautuminen toteutetaan lähes poikkeuksetta täysin hyppääjien omin kustannuksin. Liitto on pystynyt tukemaan valmennusta hyvin vähäisessä määrin, tällöinkin on yleensä ollut kysymyksessä valmennusmatka ulkomaille. Myöskään varusteiden hankkimiseen ei ole voitu tukea antaa.

Epäkohdat kilpailu- ja valmennustoiminnassa

: DIA 12

Oleellisin epäkohta on rahan puuttuminen. Tämä tuntuu erityisesti vaikeuksina rahoittaa kilpailumatkoja sekä vaikeuksina saada kilpailijoista irti heidän todellista kapasiteettiaan edustavia suorituksia.

Valmentajan puuttumista kuitenkin pyritään kompensoimaan järjestämällä sekä ulkomaille että Suomessa ulkomaisiin valmentajavoimiin tukeutuvia valmennusleirejä. Lisäksi pyritään saamaan ulkolainen valmentaja lyhyelle vierailulle maahan. Valmennukseen liittyvän tietouden hankkimista pyritään myös tehostamaan entisestäänkin. Valittavasti näillä keinoin tullaan saavuttamaan vain osa niistä tavoitteista, jotka kilpailijoiden kehittämiseksi kansainväliselle huipputasolle on asetettu.

Kilpailumatkat ovat kustannuksiltaan täysin verrattavissa muiden alojen kilpaurheilijoiden ulkomaille suuntautuviin matkoihin. Liitto on pystynyt yleensä suoriutumaan parhaassakin tapauksessa vain pakollisista osallistumis- ja matkakustannuksista - harvoin niistäkään täysimääräisenä. Kilpailijat ovat kuitenkin onneksi olleet itse usein valmiit suorittamaan ainakin osan kustannuksista - joskus jopa kokonaan. Näin on useimmiten sentään saatu edustuskelpoinen joukkue maailmalle. Julkisia varoja ei ole laskuvarjokilpailumatkoihin saatu kertaakaan. Liekö sitten syynä ollut alan tuntemattomuus, tai se ettei laskuvarjolla hyppäämistä ole pidetty urheiluna.

Lopuksi

Laskuvarjourheilu on täysin vertailukelpoinen minkä tahansa ns. tavanomaisen urheilulajin kanssa. Huipputasolla laskuvarjourheilu edellyttää harrastajaltaan täydellistä omistautumista lajille. On vielä huomattava, että huippupaikoista taisteltaessa nimenomaan kilpailijan oma henkilökohtainen panos ratkaisee - eivät varusteet. Niiden osuus voitosta on häviävän pieni.

17.10.1977 EK

Sosialistisissa maissa laskuvarjourheilun organisaatio noudattelee pääpiirtein samanlaista kaaviota. Jäljempänä on otettu esimerkki-maaksi urheilun supervaltio DDR, jossa suomalainen valmennusjoukkue vieraili keväällä 1977.

Siviili-ilmailun valtakunnallisena keskusjärjestönä DDR:ssa on "Aero Klub Der DDR". Tähän liittoon kuuluvat kaikkien eri alojen ilmailukerhot (purjelento, moottorilento, laskuvarjourheilu jne.). DDR:n Ilmailuliitto kuuluu jäsenenä Kansainväliseen Ilmailuliittoon (FAI). Mainittakoon tässä yhteydessä, että liiton pääsihteeri Horst B r ä n d e l toimii myös FAI:n kansainvälisen laskuvarjokomitean (CIP) puheenjohtajana.

Kaikki laskuvarjokerhot DDR:ssa kuuluvat jäsenenä kansalliseen ilmailuliittoon, mutta yhteydet myös muihin urheiluorganisaatioihin ovat varsin läheiset.

Kerhoja on miltei kaikissa suuremmissa asutuskeskuksissa. Kerhoista tärkeimpinä mainittakoon Berliinissä ("Dynamo") ja Hallen lähellä Oppin'issa toimivat.

Kerhojen toiminta poikkeaa huomattavasti Suomen järjestelmästä. Kaikilla suuremmilla toimintayksiköillä on palkattua henkilöstöä, jotka huolehtivat laskuvarjokalustosta, lentokoneista ja lentämisestä. (Suomessa ei kerhoilla ole lainkaan palkattua henkilöstöä). Myöskin päätoimisia valmentajia maassa toimii useita.

Kerhojen toiminnasta aiheutuneet kulut korvaa valtio, eikä laskuvarjourheilu näin ollen maksa yksityiselle urheilijalle mitään.

Hyppytoiminnassa käytettävä kalusto (laskuvarjot, lentokoneet, jne) on saatu valtiolta. Kaikilla kerhoilla on myös täydellinen välineistö laskuvarjojen huolto- ja korjaustoimintaa varten.

Huippuhyppääjien valmennus on erittäin tehokkaasti ja tarkoin ohjelmoitua. Aluksi valmennus tapahtuu kerhoissa, mutta huipputason kilpailijoille järjestetään useita viikkojen pituisia valmennusleirejä, sekä myös matkoja erilaisiin kilpailuihin kokemusta hankkimaan.

Leireillä toimitaan miltei minuuttiohjelman mukaan. Valmennus käsittää hyppäämisen teoriaa, maaharjoittelua erilaisten laitteiden ja telineiden avulla (harjoitusvaljaat, trampoliini, jne.). Erittäin tärkeällä sijalla on myös fyysisen kunnon ja lihasten hallinnan kehittäminen. Hyppyjä luonnollisesti pyritään suorittamaan mahdollisimman paljon: kilpailuvalmennuksessa oleva laskuvarjourheilija hyppää vuodessa n. 400 - 500 kertaa (Suomessa huonoista säistä ja pitkästä talvikaudesta johtuen parhaimmiston hyppymäärät ovat n. 200 - 300).

Valmennuksen kestäessä kaikki hyppyt suoritetaan tiukasti valmentajan antamien ohjeiden mukaisesti. Lisäksi jokainen hyppy kritisoidaan tarkoin jälkepäin. Suoritusten arvostelussa käytetään melko paljon myöskin video-nauhuria.

Tehokas valmennus on tuonut DDR:lle myös kansainvälistä menestystä. Vuoden 1976 MM-kilpailuissa Roomassa DDR:n Irina K l a b u h n voitti naisten maailmanmestaruuden taitohypyssä. Samoissa kilpailuissa oli DDR:lla myös lukuisia muita hienoja sijoituksia.

Laskuvarjourheilu on DDR:ssa tunnettu ja tunnustettu urheilumuoto, joka tässä urheilun supervaltiossa on täysin tasavertaisessa asemassa "tavanomaisten" urheilulajien rinnalla niin yleisen asennoitumisen, kuin myös taloudellisen tuen osalta.

08.11.1977. EK.

SUOMEN ILMAILULIIITTO RY

Malmin lentoasema

00700 Helsinki 70

LASKUVARJOURHEILU

Kansio sisältää seuraavat laskuvarjourheilua käsittelevät kirjoitukset:

1. Lentämistä puhtaimmillaan ("Unelma Lentämisestä", s.9)
2. Esitelmä: "Laskuvarjourheilu"
3. Laskuvarjourheilusta DDR:ssa
4. Savuhyppääjät (laskuvarjohyppääjien käyttö metsäpalojen torjunnassa, "Ilmailu" 3/76, ss. 9 - 11)
5. Pauketta ja huippuhyppääjiä (laskuvarjovierailu DDR:aan, "Ilmailu" 9/77, ss. 22 - 23)
6. "Laskuvarjourheilu" 3/77